

νπὸ τὸν μεσημβρινὸν τοῖχον τοῦ παλαιοῦ χαλα-
σμένου λοντρῷ. Ἀν κάμετε τοῦτο ἀκριβῶς
κατὰ τὴν διαταγήν μου, σᾶς χαρίζω τὴν ζωήν.
εὶ δὲ μὴ, εἰσθε χαμένοι καὶ σεῖς καὶ αἱ οἰκογέ-
νειαί σας!

Οἱ κλέπται, ὑποσχεθέντες ὑπακοὴν, ἀνεχώ-
ρησαν. Μετὰ δύο περίπου ὥρας ἥλθαν οἱ βα-
σιλικοὶ δορυφόροι, καὶ διώρισαν τὸν Ἀχμέτην
νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἀπεκαρέτησε λοιπὸν
ψιλοστόργως τὴν γυναικά του, χωρὶς νὰ τὴν
γνωστοποιήσῃ τὸ συμβεβηκός, ἐκείνη δὲ ἐφό-
τρεψεν αὐτὸν νὰ ἔχῃ θάρρος.

Οἱ καλὸς ἀνθρωπὸς εστάθη μὲν ἡλαρὸν πρό-
σωπον ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὁ δόποιος, ιδὼν
αὐτὸν, εἶπεν ἀμέσως, Ἀχμέτη, τὰ βλέψατά
σου προμηνύοντα καλόν· ἀνεκάλυψε τὸν θησαυ-
ρόν μου; Ὁ τοὺς κλέπτας, ἢ τὸν θησαυρὸν
θέλει ἡ μεγαλειότης σας; Οἱ ἀστέρες χαρίζουν
μόνον τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο, εἶπεν ὁ Ἀχμέτης· δύ-
ναμαι νὰ σᾶς παραδώσω ὅποιον θέλετε, ἀλλ
δχι καὶ τὰ δύο. Ἡθελε μὲν λυπήσειν νὰ μὴ
παιδεύσω τὸν κλέπτας, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς·
ἀλλ ἀν δὲν ἦραι τῷπος νὰ λάβω καὶ τὰ δύο,
προτιμῶ τὸν θησαυρόν. Εἰς δὲ τὸν κλέπτας
ὑπόσχεσθε τελείαν καὶ πλήρη συγχώρησιν;
Υπόσχομαι, ἀν εὐρῶ ἀνέγγικτον τὸν θησαυρὸν
μου; Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἀχμέτης, ἀν ἀγαπάτε
νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, θέλω σᾶς ἀποδώσειν τὸν
θησαυρόν.

Οἱ βασιλεὺς καὶ ὅλοι αὐτοῦ οἱ μεγιστᾶνες
ἡκολούθησαν τὸν σκυτοτόμον εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ
παλαιοῦ λοντροῦ. Ἐκεῖ δὲ, ἀτενίσας εἰς τὸν
οὐρανὸν ὁ Ἀχμέτης, ἐψιθύρισεν ὅλιγα λόγια,
τὰ δόποια ὑπέλαβαν μὲν οἱ θεαταὶ ὡς μαγικάς
ἐπωδάς, ἀλλὰ κατ’ ἀλήθειαν ἦσαν αἱ δεήσεις
καὶ εὐχαριστίαι εἰλικρινοῦς ἢ εὔσεβοῦς καρδίας
διὰ τὴν τόσον θαυμάποιον ἀπαλλαγῆν. Ἐδειξεν
ἐπειτα τὸν τοῖχον, καὶ παρεκάλεσε τὴν αὐτοῦ
μεγαλειότητα νὰ προστάξῃ νὰ σκάψωσιν ἐκεῖ.
Μόλις δὲ ἤρχισαν οἱ ἐργάται, καὶ εὐρέθησαν τὰ
τεσσαράκοντα κιβώτια πλήρη καὶ ἀνέγγικτα.

Ἀπερίγραπτος ἦτον ἡ χαρὰ τοῦ βασιλέως·
ἀμέσως ἐδιώρισε τὸν Ἀχμέτην πρῶτον ἀστρο-
λόγον, τὸν ἔδωκεν οἰκημα εἰς τὸ παλάτιον, καὶ
εἶπεν δὲι πρέπει νὰ νυμφευθῇ τὴν μονογενῆ του
θυγατέρα. Ἡ νέα βασιλόπατη δὲν ἐδυσαρε-
στήθη μὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ πατρός της· διότι,
ἀγαπῶσα τὴν ἀρετὴν ὑπὲρ πᾶν ἐγκόσμιον, ἐσε-
βάζετο τὰ νομιζόμενα προτερήματα τῆς Ἀχμέτη.
Πάραντα ἐτελέσθη τὸ βασιλικὸν θέλημα· ὁ
σκυτοτόμος ἔγινε γαμβρὸς τοῦ βασιλέως, ἀλλ
ὅ χαρακτήρος του ἐμεινεν ἀπαράλλακτος. Πρᾶξ
ἢ ταπεινὸς ἐν καιρῷ δυστυχίας, ἷτο μετριόφρων
καὶ ἡλαρὸς εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εύτυχίας.

Συναισθανόμενος τὴν ἴδιαν του ἄγνοιαν, ἀπέ-
διδε πάντοτε τὴν καλὴν αὐτοῦ τύχην εἰς μόνον
τὴν εὔνοιαν τοῦ Θεοῦ. Καθημέραν ἐπροσκολ-
λάτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν νεόνυμφον
αὐτοῦ ὧδαίαν καὶ ἐνάρετον ἡγεμονίδα· καὶ δὲν
ημπόρει νὰ μὴ στοχάζεται πόσον ἡτον ἐναντίος
ὅ χαρακτήρος αὐτῆς εἰς τὸν τῆς προτέρας γυναικός
του, τῆς ὥποιας τὴν ἄλογον καὶ ἀπονον κενοδο-
ξίαν ἡσάνετο τῷα πληρέστατα.

Ἡ δὲ Σιττάρα ἵδεν ἀπηλπισμένη, διὰ ἐπλη-
ρωθῆσαν μὲν αἱ διὰ τὸν προβιβασμὸν ἐκείνου
εὐχαὶ τῆς, ἀλλ’ διὰ αἱ ἰδικαὶ τῆς ἐπιθυμίαι
εἶχαν παντάπαιι ματαιωθῆν. Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς
ἥτο πρῶτος ἀστρολόγος ἡτον ἀρκετὰ πλούσιος,
ώστε νὰ κάμη τὴν γυναικά του νὰ ὑπερβαίνῃ
κατὰ τὴν πολυτέλειαν δλας τὰς κινίας τῆς Ἰ-
σπαχάν, ὁσάκις ὑπήγαινεν εἰς τὸ λοντρόν. ἀλλ
εἶχε νυμφευθῆν μίαν ἡγεμονίδα, καὶ κατὰ τὴν
Περσικὴν συνήθειαν ἡ προτέρα σκληρὰ ἢ ἀχα-
ρακτήριστος γυνή του ἔξωρίσθη ἀπὸ τὸν οἶκον.
Οἱ διαλογισμοὶ οὗτοι ἐβασάνιζαν καὶ κατέτρω-
γαν αὐτήν, ὡστε τῷα πλέον ὑπερεπεθύμει τὸν
δλεθρὸν τοῦ Ἀχμέτη, καὶ μετὰ καιρὸν ἐξήτησε
τῷατι νὰ ἐκδικηθῇ· ἀλλ’ ἀνεκαλύψθησαν οἱ
σκοποὶ τῆς, καὶ, μολονότι τῆς ἐχάρισεν ὁ βασι-
λεὺς τὴν ζωὴν, ἀφέθη ὅμως πάμπτωχος καὶ
δυστυχεστάτη, ἐλεινὸν ἀποτυχίας θύμα, καὶ
φθόνου παρανάλωμα. Τὸ πάθημα τῆς Σι-
ττάρας ἐμπορεῖ νὰ γένη μάθημα οωτηριώδες εἰς
ὅλας ἐκείνας, δσαι δέχονται τὸν φθόνον εἰς τὰ
στήθη, καὶ προσπαθοῦν δι’ ἀτόπων καὶ ἀδικαι-
ολογήτων μέσων νὰ ἐπιτίχωσι τοὺς σκοποὺς
των.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ ἀγαθὸς σκυτοτόμος εἶχε
διορισθῆν Βεζίνης· καὶ ἡ αὐτὴ ἀρετὴ, διὰ τὴν
δόποιαν ἐκρίνετο σεβασμοῦ ἀξιος εἰς τὸ ταπεινὸν
αὐτοῦ ἐπιτίθεμα, ἐκαμνεν αὐτὸν ν’ ἀγαπᾶται
καὶ νὰ τιμᾶται εἰς τὰς ὑψηλὰς θέσεις, ὅπου
εἶχε προβιβασθῆν.

ΟΤΑΝ μᾶς ἀκολουθῇ συμφορά τις, πρέπει
νὰ στοχαζωμεθα, διὰ ἡ δυστυχία καὶ ἡ θλίψις
δὲν εἶναι ὀλιγωτερον φυσικαι εἰς τὸν κόσμον
τοῦτον παρὰ ἡ χιῶν καὶ ἡ χάλαζα, ἡ ἀνεμοζάλη
καὶ ἡ τρικυμία· καὶ διὰ ἡθελεν εἰσθαι ἐπίσης
εὐλογὸν νὰ ἐλπίζωμεν ἔτος χωρὶς χειμῶνα, καὶ
ζωὴν χωρὶς βάσανα.

ΑΓΓΑΙΣ τις ἔβαλεν ἀφ’ ἐσπέρας εἰς τὸν κοι-
τῶνά της ἀρωματικὰ φυτὰ, ἀνθισμένα. Τὴν
νύκτα ἔβλαψεν αὐτὴν τόσον ἡ ὄσμη, ὡστε ἡταγ-
κάσθη νὰ καλέσῃ ἰατρὸν, δοτις ἐδυσκολεύθη τὰ
μέγιστα νὰ ἐπαναφέη αὐτὴν εἰς τὰς αἰσθήσεις
της.